

အောင်မြင်စာပေ

၈ နှစ် ၇ ဆန်း၊ ကြယ် လုံး၊ ရင်း ၀ ဣ၊ သစ်

ကြိတ်ကြိတ်

လူသေရာ

အခန်း (၁)

လူသေရွာနှင့် ဆန်းကြယ်သော ဓလေ့များ

*

ကမ္ဘာအရပ်ရပ်၌ သော်လည်းကောင်း၊
မြန်မာနိုင်ငံနေ ရာအနှံ့အပြားတို့ တွင်
သော်လည်းကောင်း လူမျိုးအသီးသီးတို့ ရှိကြ
လေသည်။ ။

မြန်မာနိုင်ငံ၏ မှတ်တမ်းများ အရ မြန်မာနိုင်ငံ
တစ်ဝှမ်းတွင် တိုင်းရင်းသားမျိုးနွယ်စုပေါင်း
တစ်ရာကျော်ရှိကြောင်း သိရပေသည်။ ။

တိုင်းရင်းသားလူမျိုးစုတို့ မှာ မျိုးနွယ်တစ်ခုနှင့်

တစ်ခု မတူကြသလို ကိုးကွယ်ရာဘာသာနှင့်
ခလေ့ထုံးစံများ လည်း မတူညီကြပေ။

အများအားဖြင့်တော့ ကိုးကွယ်ရာဘာသာ
အပေါ်မှာ အခြေတည်ပြီး တမလွန်နှင့် ပတ်သက်
ပြီး ယုံကြည်မှုများကလည်း အမျိုးမျိုးရှိကြလေ
သည်။ ။

မည်သို့ပင် အယူအဆမတူကြသည် ဖြစ်စေ
တမလွန်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ကွဲပြားခြင်းမရှိလှပေ။

ဘဝတစ်ခုမှ တစ်ခုသို့ ကူးပြောင်းခြင်း၊ ဒါမှ
မဟုတ် ဘဝ သစ်တစ်ခုသို့ ကူးပြောင်း
ခြင်း..ဟူသော ဝေါဟာရအမျိုးမျိုး ရှိသော်လည်း
နောက်ဆုံးအဖြေကတော့ သေဆုံးခြင်းပင် ဖြစ်
ပေသည်။ ။

တစ်ဘဝစာ အသုံးပြုခွင့်ရသော လက်ရှိရုပ်ခန္ဓာ

ကိုစွန့်၍ အခြားဘဝသို့ ကူးပြောင်းခြင်းမှာ
တမလွန်ဘဝသို့ ကူးပြောင်း ခြင်းပင် ဖြစ်၏။

မူလရုပ်ခန္ဓာမပါတော့ဘဲ နာမ်
ခန္ဓာ(ဝိညာဉ်)သက်သက်ချည်း ဖြတ်သန်းရသော
ခရီးဖြစ်သည်။ ။

ထိုခရီးကို သံသရာခရီးဟု လည်း ခေါ်ဆို
သတ်မှတ်ကြသည်။ ။ သံသရာဟူသည် တစ်ဘဝ
မှ တစ်ဘဝ အဖန်ဖန်ပြောင်း ရွှေ့ ဖြစ်ပျက်ခြင်း
ပင် ဖြစ်၏။

လူ့လောကတွင် မည်သည့် ဘာသာကို ကိုးကွယ်
မှုဖြစ်စေ၊ မည်သည့် ယုံကြည်စွဲလန်းမှုများ ရှိ
သည် ဖြစ်စေ၊ တမလွန် လောကရောက်လျှင်
တော့ သက်ဆိုင်ရာ ဘုံဘဝသို့ ရောက်ကြရမည်
သာ ဖြစ်၏။

လူဖြစ်စေ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်စေ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံမှာ
မလွဲ မသွေရောက်ကြရမည်သာ ဖြစ်၏။

သုံးဆယ့်တစ်ဘုံမှာ မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ အယူဝါဒပင်
ဖြစ်ပေသည် ။ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံ ဆိုသည် မှာ ...

(၁) အပါယ်ဘုံ(၄)ဘုံ

(၂) လူဘုံ(၁)ဘုံ

(၃) နတ်ဘုံ(၆)ဘုံ

(၄) ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးရှိ (ရူပ) ဗြဟ္မာဘုံ(၁၅)ဘုံ

(၅) ရုပ်သက်သက်သာရှိ (အသညသတ်) ဗြဟ္မာ
ဘုံ(၁)ဘုံ

(၆) နာမ်သက်သက်သာရှိ (အရူပ) ဗြဟ္မာ
ဘုံ(၄)ဘုံ

စုစုပေါင်း-(၃၁)ဘုံ

ရှိလေသည် ။

အပါယ်ဘုံလေးဘုံဟု ဖော်ပြရာတွင် ငရဲ၊
တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသုရကာယ်ဘုံတို့ ဖြစ်သည်
။

ငရဲ (ချမ်းသာခြင်းကင်းသော)ဘုံသည် ရှစ်ဘုံရှိ
သည် ။ သိဒ္ဓ္ဓိမ်းငရဲ၊ ကာလသုတ်ငရဲ၊ သံဃာ
တငရဲ၊ ရောရဝငရဲ၊ မဟာ ရောရဝငရဲ ၊ တာပန
ငရဲ၊ မဟာတာပနငရဲ၊ အဝီစိငရဲတို့ ပင်ဖြစ်ကြ
လေသည် ။

ထိုငရဲ ရှစ်ဘုံကိုပေါင်းပြီး ငရဲဘုံဟု ပင် ခေါ်ဝေါ်
ကြသည် ။

ထို့ပြင် ငရဲကြီးရှစ်ထပ်တွင် တစ်ထပ်စီတွင် ခြံရံ
နေကြသော ဥဿငရဲဟု ခေါ်သော ငရဲ
ငယ်ပေါင်း (၁၂၈)မျိုးလည်း ရှိပေသေးသည် ။

အချို့ပါဠိတော်များ ၌ ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာဟု

အပါယ်သုံးဘုံကိုသာ ဖော်ပြကြသည်။ ။

အသုရကာယ်ဘုံကို တာဝတိံသာနတ်တို့ နှင့်
ရောသွင်း ရေတွက်၍ သော်လည်းကောင်း၊
ပြိတ္တာဘုံထဲတွင် ရောသွင်း၍
သော်လည်းကောင်း ထည့်သွင်းရေတွက် ကြ
သည် ကို တွေ့ရသည်။ ။

သို့သော် အရေအတွက်အားဖြင့်တော့ အပါယ်
လေးဘုံဟု သာ ရေတွက်ကြသည် က များ လေ
သည်။ ။

ကမ္ဘာမြေပြင်မှ အောက်ယူဇနာ တစ်သောင်းငါး
ထောင် ကွာဝေးသောအရပ်၌ သိဉ္ဇိုမ်းငရဲ
တည်ရှိ၏။

ယင်းအောက် ယူဇနာတစ်သောင်းငါးထောင်စီ
ကွာခြား၍ ကာလသုတ်စသော အခြားငရဲဘုံတို့

အဆင့်သင့် ရှိကြလေသည်။ ။

အပါယ်ဘုံအသီးသို့ရောက်ကြသော အပါယ်ဘုံ
သားတို့ မှာ သက်တမ်းသတ်မှတ်ချက် မရှိပေ။

မိမိတို့ ပြုလုပ်ခဲ့သော အကုသိုလ် အနည်း
အများ အလိုက် အပြစ်ရှိသလောက် ခံကြရသည်
။

တိရစ္ဆာန်ဘုံမှာ သီးခြားမရှိပေ။

လူဘုံမှာ ပင် ရှိနေကြသည် ။ တိရစ္ဆာန်တို့
နေထိုင်ရာ အစုအဝေးကိုပင် တိရစ္ဆာန်ဘုံဟု
ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။ ။

ပြိတ္တာဆိုသည် ကတော့ ချမ်းသာသူခ ကင်း
သောနေရာ၌ နေထိုင်ကြရသော ဘုံသားများ ပင်
ဖြစ်ပေသည်။ ။

ပြိတ္တာတို့ မှာ ဘုံသီးခြားမရှိကြပေ။

တောတောင်၊ သုသာန်၊ သီချိုင်း၊ ဇရပ်ပျက်၊
ကျောင်းအို၊ ကျောင်းပျက်များ ၌ သာ လှည့်လည်
နေထိုင်ကာ အစဉ်သဖြင့် ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေ
ကြရသော ဘုံဘဝသားများ ပင်ဖြစ်ကြလေသည်
။

ပြိတ္တာဘုံသားတို့ မှာ လည်း ငရဲဘုံသားများ
ကဲ့သို့ အစဉ်သဖြင့် ချမ်းသာခြင်းကင်းကာ ငရဲဘုံ
သားများကဲ့သို့ပင် အမျိုးမျိုးသော ဒုက္ခဆင်းရဲတို့
ကို ခံစားနေကြသူများ ပင် ဖြစ်ကြပေသည် ။

ကျွန်တော် ရေးချင်တဲ့ အဓိကအကြောင်း
ကတော့ လူ့ အပါအဝင် သက်ရှိသတ္တဝါတို့
သေဆုံးတဲ့ အခါ တမလွန်ဘဝ ရောက်ကြရတာ
ချည်း ဖြစ်ပါသည် ။

တမလွန်လောက အကြောင်းကိုလည်း အားလုံး

က စိတ်ဝင်စားမှုရှိကြသည်။ ။

လူမျိုးချင်းမတူသော်လည်း ၊ ယုံကြည်ကိုးကွယ်
သည့် ဘာသာချင်း မတူကြသော်လည်း တမလွန်
လောကအကြောင်းကိုတော့ စိတ်ဝင်စားကြ
သည်။ ။

ထိုနေရာမှာ လည်း အယူအဆချင်းက မတူကြ
ပြန်ပေ။ ထိုကဲ့သို့ အယူအဆမတူကြသဖြင့်
ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်သော ကိစ္စများကလည်း ခြား
နားကြရပေသည်။ ။

ကချင်ကလည်း ကချင်ဓလေ့ထုံးစံဖြင့် အသုဘ
အခမ်းအနား၊ တမလွန်ကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်
ကြသည်။ ။

ရှမ်းကလည်း ရှမ်းဓလေ့၊ ချင်းကလည်း ချင်း
ဓလေ့ထုံးစံတို့ ဖြင့် တမလွန်နှင့် သက်ဆိုင်သော

ဆောင်ရွက်မှုများကို ပြုလုပ်ပေးကြသည်။ ။

ထိုအယူအဆများ အကြောင်းကို တစ်ခုချင်းစီ၊ တစ်မျိုးချင်းစီ အသေးစိတ်ရေးမည်ဆိုပါက စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းသည် ဆိုသော်လည်း များစွာရှည်လျားလှပေသည်။ ။

ယခုရေးသားမည့် ဝတ္ထုအမည်ကို "လူသေရွာ"ဟု ပေးထားခဲ့ရာ ထိုအမည်မှာ ကျွန်တော် စိတ်ကူးသက်သက်ဖြင့် ပေးထားသော အမည်တစ်ခုတော့ မဟုတ်ပါချေ။

"လူသေရွာ"ဟူသော ဝေါဟာရမှာ ချင်းလူမျိုးတို့ သုံးစွဲသော ဝေါဟာရတစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။ ။

ထိုအမည်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ၎င်းတို့ ယုံကြည်စွဲလန်းမှုများ အကြောင်းကို ရေးသားဖော်ပြပေးပါမည်။

လူသေရွာအကြောင်း မရေးသားမီ လူသေတို့
၏ ဝိညာဉ်များ ၏ တွေ့ဆုံနိုင်ပုံများ အကြောင်း
ကို ဦးစွာရေးသားဖော်ပြပါမည်။

အိပ်မက်ဖြင့် လူသေအား တွေ့ဆုံခြင်းမှာ ဖျား
သော မိသားစုမှာ ဖျာကိုယူပြီး လိပ်၍ ထားရ၏။

လိပ်ထားသော ဖျာအထဲတွင် ပန်းကန်ခွက်နှင့်
ခါးမြှောင်ကိုထား၏။ ၎င်းကို ဖျားသူ၏ လက်နှင့်
ထိစေ၏။

ထို့နောက် အရက်(သို့မဟုတ်)ခေါင်ရည်တစ်
ပုလင်းကို ယူသွား၍ ဟောတတ်သူထံ
သွားရောက်ပြီး ဖျားနာသည့် အကြောင်းကို ပြော
ပြ၏။

ထိုအခါ ဟောတတ်သူက "သူငယ်ချင်းများ အ
ဘယ့်ကြောင့် ဤသူ/သူမ ဖျားရသနည်း၊

မည်သည် ကို..အလိုရှိ၍ မည်သို့ ပြုလုပ်ရမည်
နည်း၊ လာ၍ ကျွန်တော်/ကျွန်မအားပြောပြပါ။"

ဟု ဆိုကာ အရက်ကိုသောက်၍ အိပ်လေ၏။

နောက်တစ်နေ့ရောက်သောအခါ အိပ်မက်မက်
ဖြင့် အကျိုးအကြောင်းကို တွေ့မြင်ရကြောင်း၊
မည်သူက ပြုစားသည် ။ မည်သည် ကို အလိုရှိ
သည် ဟု ပြောပြသည် ။

ထိုသူပြောသည့် အတိုင်း တိရစ္ဆာန်ဖြင့် ပူဇော်
ရ၏။

အိပ်မက်မက်တတ်သူများ သည် လူသေ၏
ဝိညာဉ်ကိုလည်း ခေါ်နိုင်၍ စကားလည်း ပြော
နိုင်သည် ။

ထို့ကြောင့် ရှင်သူလူများက သေလူများအား ထို
အိပ်မက် မက်တတ်သူမှ တဆင့် ပစ္စည်းလည်း

ပေးပို့နိုင်၏။

သေသူများကလည်း မိမိသည် မည်သို့သေဆုံးရ
ကြောင်း၊ ပို့သောပစ္စည်းကို ရရှိကြောင်း၊
မည်သည် ကို အလိုရှိကြောင်း ပြန်၍ ပြောဆို
နိုင်၏။

ထိုသို့ လူသေဝိညာဉ်အားခေါ်၍ စကားပြောနိုင်
ခြင်းကို လူသေသို့ "အလည်သွားခြင်း" ဟု ခေါ်
ဆို၏။

ဤအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ပြေပြေမှုများ စွာ
ထဲတွင် ဖဲဖိုင်ရွာမှ ဒေါ်ရွှေမိယာန်၏ ကိုယ်တွေ့
ကို ကောက်နှုတ်ဖော်ပြပါမည်။

အမျိုးသမီးတစ်ဦးသည် သေရွာသို့ ခရီးသွားလို
သောကြောင့် ဟောနိုင်သူ၏ ဘေးတွင် ဝင်
ရောက်အိပ်၏။

ထိုအမျိုးသမီးကို သွားနိုင်သူအမျိုးသမီးက ခေါ်
သွား၍ ဝိညာဉ်ဖြင့် သေရွာသို့ရောက်၏။

မိမိတို့ မျက်မှောက်ရှေ့တွင် သေရွာရောက်သည်
ဟု ထင်ပါသည် ။

လမ်းပေါ်တွင် တွေ့သူတိုင်းကို နှုတ်ဆက်စကား
ပြောသည့် အတိုင်း တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်
ကို နာမည်ခေါ်၍ စကားပြော၏။

ထိုနာမည်ခေါ်၍ စကားပြောသည့် လူများ သည်
သေပြီးသော သူများ ဖြစ်ကြ၏။

ထိုသူများကို အစ်ကို၊ ညီမ၊ ဦးလေး စသဖြင့်
ခေါ်သည့် အပြင် နာမည်တပ်၍ ခေါ်သောသူများ
လည်း ဖြစ်ကြ၍ .. မာကြောင်း၊ သာ
ကြောင်းစကားကို မြိန်ရည်ရှက်ရည် စကား
လည်း ပြောလျက်ရှိကြ၏။

အဆိုပါ အမျိုးသမီး နိုးလာသောအခါ
အကြောင်းကို မေးမြန်းရာ သူမနှင့် တွေ့သော
သူများ ၊ နှုတ်ဆက်သောသူများ ၊ မှာ သောစကား
များကို မိမိတို့ အား ပြန်ပြောပြ၏။

သူမပြန်ပြောပြသော စကားများ နှင့် သူမ
အိပ်ပျော်နေစဉ်က ပြောသောစကားလုံးများ
သည် တစ်ထေရာတည်း ဖြစ်လေသည် ။

ဤအချင်းအရာများကို လေ့လာသောအခါ သေ
ရွာသို့ သွားနိုင်သူသည် ၎င်းတို့ တစ်ဦးတည်းသာ
မက အခြားသူများကိုပါ ခေါ်ဆောင်သွားနိုင်
ကြောင်း သိနိုင်ပါသည် ။

အိပ်မက်ထဲတွင် သေပြီးသူများ နှင့် တွေ့ဆုံနိုင်၊
လိုအပ်သော စကားများကိုပါမှာ နိုင်ကြောင်း
သိရှိရသည် ။

ထို့ကြောင့် အလောင်းကို သင်္ဂြိုဟ်စဉ်က
ယူသွားရန်မေ့ ကျန်သော ပစ္စည်းများကိုလည်း
နောက်လူသေမှ တစ်ဆင့် ပေးပို့နိုင်၊ လူကြိုပါး
နိုင်သည်။ ။

သေပြီးသော ဝိညာဉ်ကို ခေါ်ပုံနှင့် ပတ်သက်၍
ဆရာတော် ထန်သင်ဆွမ်၏ ရေးသားထားသည်
ကို ကောက်နှုတ်ဖော် ပြပါဦးမည်။

နှိုာရ်သင်တီာလ်သည် တလာအိုမွန်ရွာမှ ခုပ်
နှင်း၏ ညီမချောချောလှလှလေး ဖြစ်သည်။ ။

(၁၉၄၅)ခုနှစ် တစ်နေ့တွင် အမေနှင့် အတူ
တောင်ယာ သို့သွားသည်။ ။

တောင်ယာတွင် အလုပ်လုပ်စဉ် သူမသည်
ခေါင်းကိုက် သည် ဟု ဆို၏။

သားအမိ အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ သူမသည်

အပြင်းဖျား၍ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီရဲပြီး နောက်
တစ်နေ့တွင် ဆုံးပါးသွားသည်။ ။

သူမ၏ သေဆုံးပုံကို လေ့လာသောအခါ...
နတ်ဆိုးကြောင့် သေဆုံးခြင်းဖြစ်ကြောင်း
သေချာသည် ဟု ယူဆကြသောကြောင့် ကျဲရ်မွန်
ရွာမှ ငွန်ဇမ်း၏ အဘွားထံ သွားကြသည်။ ။

ပထမ ခေါင်အိုးသေးသေးကိုတည်၍ ကြက်မနီ
ကို သွားပေး၏။ ခေါင်ရည်ကို ကြက်ခေါင်းသို့
မှုတ်ထွေး၏။

ကြက်ကို ခေါင်အိုးနှုတ်ခမ်းတွင် ရပ်စေ၏။
ကြက်သည် ခေါင်အိုးနှုတ်ခမ်းတစ်လျှောက်
ပတ်ပတ်လည်သွား၏။

ထို့နောက် ကြက်ကိုယူ၍ တောင်းဖြင့်အုပ်၏။
ခေါင်အိုးကို ရေလောင်း၍ ငွန်ဇမ်းအဖွားကို

သောက်စေ၏။

ထိုအခါ နတ်များ ရောက်ရှိလာကြ၍ ခေါ်ရခြင်း၏ အကြောင်းကို မေးမြန်း၏။

"ဆုံးပါးသွားသော နှိာရ်သင်တီာလ်ကို ခေါ်ပေးပါ" ဟု ခိုင်း၏။ ထိုအခါ နှိာရ်သင်တီာလ်သည် အသံဖြင့်ပေါ်လာ၍ ငိုကြွေး၏။

ဖခင်က "တိတ်တော့၊ စကားမေးလိုသည် " ဟု ပြော၏။

ထိုအခါ သေသူကလေးမက...

"အသင်တို့ နှင့် နေ၍ မရတော့၊ အိမ်ရှေ့ မျက်နှာစာထိပ်မှ အစ်ကို ငွန်ဒွန်စောင့်နေ၏ "

ဟု ပြော၏။

ငွန်ဒွန်သည် သေဆုံးပြီးသောသူ ဖြစ်၏။

"သမီးလေးရဲ့ သေဆုံးပုံကို ပြောပြပါ"

ဟု မေးပြန်သည်။ ။

"ဗုံပါချောင်း နတ်တို့ က ခဲနှင့် ပေါက်၍ အသေ
သတ်၏ .. တော်ပြီ"

ဟု ပြော၍ ပျောက်သွား၏။

ထို့နောက် ဆန်ဆွမ်းဆိုသော နတ် ပြန်
ပေါ်လာ၏။

"ဗုံပါချောင်းမှ နတ်များကို ခေါ်ပေးပါ"

ဟု မေတ္တာရပ်ခံကြ၏။

ဗုံပါချောင်းမှ နတ်များ ပေါ်လာကြ၏။
ထိုအခါ...

"အဘယ်ကြောင့် နှိာရ်သင်းတီဇာလ်ကို သတ်
သနည်း" ဟု မေးခွန်းထုတ်ကြ၏။

"မိမိတို့ ကို တခြားသူများက စေခိုင်းသည် "

ဟု ပြန်ဖြေကြ၏။

အိကိယူတောင်ဘက်သို့ လက်ညှိုး ထိုးပြသည်။ ။

ထိုအခါ ဆန်ဆွမ်းအား...

"အိကိယူနတ်ကို ခေါ်ပေးပါ"

ဟု တောင်းဆိုကြ၏။

"ကျွန်တော် မခေါ်နိုင်ဘူး၊ အထက်မြင့်က

ခေါင်းနှလုံး ပိုင်ရှင်ကိုခိုင်းပါ"

ဟု ပြော၏။

ထိုအခါ..

"ခေါ်ပေးပါ" ဟု တောင်းဆိုသောအခါ အထက်

ခေါင်း နှစ်လုံးပိုင် ပေါ်လာ၍ ...

"ဘာအလိုရှိသလဲ"

ဟု မေး၏။

ထိုအခါ...

"အိကိယူကို ခေါ်ပေးပါ"

ဟု တောင်းဆိုကြ၏။

အိကိယူနတ်များ ပေါ်လာသောအခါ...

"အဘယ့်ကြောင့် အထက် ခေါင်းနှစ်လုံးပိုင်ကို
အခေါ်ခိုင်းသနည်း၊ ကျွန်တော်တို့ အလွန်
ကြောက်သည် "

ဟု ပြောကြ၏။

"အဘယ့်ကြောင့် နှိာရ်သင်တီလ်ကို သတ်
သနည်း" ဟု မေးမြန်းကြ၏။

ထိုအခါ...

"ခင်ဗျားပြော..ခင်ဗျားပြော.."

ဟူ၍ အော်သံများ စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

"ကျွန်တော်တို့ သူမကို သိပ်ချစ်လို့ ယူတာပါ၊
အခုလည်း ကျွန်ုပ်တို့ နဲ့ အတူ အိကိယူမှာ ရှိပါ
တယ်"

ဟု ဖြေကြ၏။

အတန်ကြာသောအခါ ငွန်ဇမ်း အဖွားသည် သန်းဝေဇိုးထံ၍ မျက်နှာရွှင်လန်းစွာဖြင့်...

"တစ်စုံတစ်ခု ပြောပေးကြတာ ရှိပါသလား"

ဟု သတင်းမေးသူတို့ ကို မေးမြန်း၏။

ထိုအကြောင်းကို သုံးသပ်သောအခါ ငွန်ဇမ်းနှင့် သည် ဤအဖြစ်အပျက်များအားလုံးကို လုံးဝမ သိရှိသည် မှာ ထင်ရှား၏။

သူ၏ သူငယ်ချင်းနတ်တို့ ၏ ဝိညာဉ်တစ်ခုခုက သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိလှုပ်ရှားကြ ကြောင်း သိသာနိုင်ပါသည် ။

ထို့ကြောင့် ဘိုးဘေးတို့ သည် ဤသို့ သေသူ၏ ဝိညာဉ်များကို ခေါ်ယူစကားပြောခဲ့ကြသည် ဟု ဆိုနိုင်သည် ။

ဆက်လက်ဖော်ပြမည့် အကြောင်းအရာမှာ
လူသေရွာ ဖြစ်သည်။ ။

လူသည် သေသောအခါ လူသေရွာသို့ သွား
သည် ဟု ယုံကြည်ကြ၏။

လူသေရွာသည် မည်သည့် နေရာ၊ မည်သည့်
အရပ်တွင် ရှိသည် ဟု မပြောနိုင်စေကာမူ.. တစ်
နေရာတွင် ရှိသည် ဟု ယုံကြည်ကြ၏။

လူသေသောအခါ ရီကျင်းတောင်(လူသေနှင့် လူ
ရှင်များ ခြားနားသောတောင်)သို့ ရောက်ရှိ
သောအခါ ဆာနူက သွားရန်ညွှန်ပြသော ရီဘွန်
သွာလ်(သေ-ရှင် နယ်နိမိတ်)တစ်နေရာသို့
ရောက်ရှိကြကြ၏။

လူသေရွာတွင် လင်မယားနှစ်ဦးစလုံးသေ၍
ရောက်ရှိသောအခါ ရှင်လူဘဝ၌ ပေါင်းသင်း

သကဲ့သို့ သေလူဘဝတွင် လည်း အတူတကွ ပေါင်းသင်းနေထိုင်၍ တောင်ယာခုတ်စား ဘဝဖြင့် အသက်မွေးကြသည် ဟု ယုံကြည်ကြ၏။

"လူသေရွာသည် တစ်နေရာရာတွင် ရှိ၏ " ဟု ယုံကြည်ကြ၏။ လူသေသောအခါ ရီကျင်းတောင် (လူသေနှင့် လူရှင်များ ခြားနားသော တောင်)သို့ ရောက်သည် ဆိုသော်လည်း လူသေရွာသည် အထက်အောက် မည်သည့် နေရာတွင် ရှိသည် ကိုမူ မည် သူကမျှ မပြောနိုင်ကြပေ။

လူသေရွာသို့ သွားရာလမ်း၌ ရှင်လူနှင့် သေလူတို့ ၏ နယ်နိမိတ်ရှိ၏။

၎င်းကို "နယ်နိမိတ်တောင်" ဟူ၍ ခေါ်ကြ၏။

ထိုနေရာ၏ တစ်ဖက်တွင် ချောင်းကလေးရှိ၏။

၎င်းနေရာကို လွန်လျှင် လမ်း(၈၀၀)ဆုံဆည်း

ရာ အရပ်ရှိ၏။

ထိုနေရာသည် .."အပျော်ဆုံးနှင့် အခက်ခဲဆုံး
နေရာ လမ်းခွဲတို့ ၏ ဆုံဆည်းရာအရပ်"ဟု ခေါ်
ကြ၏။

ထိုနေရာတွင် အသားဖြူဖြူ ဗိုက်ရွဲ့ရွဲ့၊ အလွန်
မောက်မာသော "ဆာနူ" ဟု ခေါ်သည့်
မိန်းမကြီးသည် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သော အ
ကြည့်ဖြင့် ထိုင်နေသည် ။

လူသေသည် အသက်ထင်ရှားရှိစဉ်အခါက ပွဲ
ပြုလုပ်စဉ် သတ်ခဲ့သော တိရိစ္ဆာန်၏
ဦးခေါင်းများ သည် သူ၏ ဝိညာဉ် ရှေ့မှ
ရှေ့ဆောင်လျက် ဆာနူးရှေ့တွင် အတူရောက်ရှိ
ကြသည် ဟု ယုံကြည်ကြ၏။

ထိုတိရိစ္ဆာန်ဦးခေါင်းများ တွင် အကောင်

ကြီးသော ကျွဲ၊ နွားနောက်၊ နွားစသော ခေါင်း
များများ ပါလျှင် ဆာနူသည် ဝမ်းမြောက်၍ ပျော်
စရာကောင်းသောလမ်းမှ လူသေရွာသို့
ပို့ဆောင်၏။

အဆိုပါ တိရစ္ဆာန်ခေါင်းများ တွင် အကောင်
ငယ်များ ဖြစ်သော ကြက်၊ ဝက်၊ ဆိတ်၊ ခွေးစ
သော ခေါင်းများ ပါက.. ဆာနူသည် ဝမ်းမသာ
နိုင်သဖြင့် ထိုသေသူကို ခက်ခဲသောလမ်းမှ
လူသေရွာသို့ ပို့ဆောင်၏။

ထို့ကြောင့် လူသားများ သည် အသက်ထင်ရှား
ရှိစဉ် ကာလတွင် ပွဲမပြုလုပ်နိုင်သော သူများ
သည် ပင် အသုဘနေ့များ တွင် တတ်နိုင်
သလောက် တိရစ္ဆာန်များများ သတ်ပေးခြင်း
ဖြစ်သည် ။

လူသေရွာတွင် အသက်ထင်ရှား ရှိစဉ်သကဲ့သို့
လင်မယား၊ သားသမီးများ နှင့် အတူ ပျော်
ပျော်ပါးပါး နေကြပုံ၊ တောလည်ခြင်း၊ ချောင်းထဲ
တွင် ငါးဖမ်းသွားခြင်း စသည် များ ပြုလုပ်ကြ
သည်။ ။

ဇောလ်တလိန်းနှင့် ငန်ဘောမ်၊ ဟရန်သူးနှင့် ဒါ
ရ်ဇဲမင်း၊ သိုင်နမ်ကောင်နှင့် မဲန်ရီဟေစသော ရှင်
ကွဲကွဲကြသည့် ချစ်သူတို့ ၏ ပုံပြင်များ အပြင်
အခြားသောပုံပြင်များ စွာက အထောက်အထား
အဖြစ် ဖော်ပြသည်။ ။

အဆိုပါ ပုံပြင်များ အရ သေလူနှင့် ရှင်လူတို့
ခေတ္တအတူ နေနိုင်သော်လည်း အမြင်ချင်း၊
စရိုက်ချင်းမတူနိုင်ပါ။

ညအိပ်၍ နံနက်ထသောအခါ သေလူ၏ ခေါင်း

သည် ပုံမှန်အားဖြင့် ခေါင်းအုံးဖက်တွင် ရှိရန်
ဖြစ်သော်လည်း ရှင်လူ၏ ခေါင်းသည် ဆန့်ကျင်
ဘက် ခြေထားရာဘက်တွင် ထားရှိ၏။

ရှင်လူသည် သေလူ၏ ရွာသို့ အလည်သွား
နိုင်၏။

ဥပမာ အပွေးရှိပိုးကို သေလူ၏ အမြင်တွင်
ဝက်ဝံဖြစ်၍ ဝါးရွက်ကို ငါးဟု မြင်ကြ၏။

လူသေရွာတွင် သေလူများ သည် အသက်
ထင်ရှားရှိစဉ်က နေထိုင်သကဲ့သို့ နေထိုင်ကြ
သည် ဟု ယုံကြည်ရသည့် အကြောင်းတစ်ခုမှာ
သေလူက လိုအပ်သောပစ္စည်းများကို ရှင်လူကို
မှာ ယူနိုင်၏။

သူ၏ ခံစားပုံကိုလည်း သိချင်းဖြင့် ပြောနိုင်၏။

ရှင်လူကလည်း သေလူထံ ပစ္စည်းများ ပေးပို့

နိုင်၏။

ထိုသို့ သေလူထံပစ္စည်းများ ပေးပို့ရာတွင်
နတ်ကတော် မှ တဆင့် ပေးပို့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ဦးတီလ်လိန်း ရေးသားသော စာအုပ်မှ
ကောက်နုတ်ဖော်ပြပါမည်။

ထန်တလန်းရွာမှ လျန်ဗိုင်းသည် သေဆုံးသဖြင့်
ရှင်လူများက သီချင်းရေးစပ်၍ ပေးပို့၏။

ထိုသီချင်းကို ရရှိသောကြောင့် သီချင်းဖြင့်
ပြန်လည်၍ ရှင်လူများ ထံသို့ ပေးပို့၏။

ထိုသေလူကမှ ပေးပို့သောသီချင်းကို အိပ်မက်
ဖြင့် ပြောတတ်သူမှ တဆင့် ကြားသိရ၏။

သေလူ လျန်ဗိုင်း၏ သီချင်းတွင် ပါသော
အကြောင်းအရာအချို့ကို ဖော်ပြပါမည်။

"မွှေးလှသော သားသားလေး လက်ရာဖြင့် ပေး

ပို့သော ပစ္စည်းများကို အရင်နမ်းရှုံ့ကြည့်ဦးမည်။

ပေးပို့သော မောင်ငယ်များ နှင့် သေနတ်ကို ပုခုံးပေါ် ထမ်းကာ အတော်အသင့် နာမည်ရနေသော ကျွန်တော်..သွား ပေးဦးမည်။

အထက်သခင်ဆီသို့- နွေဦး ဗိယာခံဖိုင်းရော့(ခံ) ငှက် ကလေးများ အသံသာသောမြေတွင် စမ်းရေ အနား မျိုးစေ့ကျဲသော အပင်များ ၊ နွယ်ကဲ့သို့ ပွားများ မည့် အပင်များ မောနေလျက် မသိရှိ တော့ပါ။

တောကြီးထဲ တောလည်၍ သစ်ပင်များ အောက်တွင် မိမိအလိုရှိသောအရာ စုံလင်ခဲ့သော ကျွန်တော်၊ တဖြည်းဖြည်း အကုန်ဖက်သို့ ခြေလှမ်းစပြုလေပြီတည်း။"

လူသေရွာသည် မည်သည့် အရပ်တွင် ရှိသနည်း

ဟူသော မေးခွန်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဆင်ထန်း
နယ်ဘက်က လက်ရှိ ချွန်ကျုံးရွာ၏ အပေါ်တွင်
ရှိသော ဇိန်မှုတောင်သည် လူသေနှင့် ရှင်လူတို့
၏ နယ်နိမိတ်ဖြစ်သည် ဟု ယူဆကြ၏။

မိရမ်နယ်ဖက်၏ အမြင်ကို ဦးဟရန်အုပ်က
ရေးသားထားသည် ကို ဖော်ပြပါမည်။

လူသေတို့ ၏ သွားရာလမ်းတွင် ရေတွင်းငယ်
ကလေး တစ်ခုရှိရာ ထိုနေရာသည် လူသေတိုင်း
မရောက်မနေရ အရပ်တွင် ရှိ၏။

၎င်းသည် ငါဖိုင်ပီ၊ ငါဖိုင်သဲနှင့် လုံကျွေးပီးရွာ
များ ၏ နယ်နိမိတ် ဆုံဆည်းရာတွင် ရှိသည့်
တောင်အမြင့်ကြီးဖြစ်သည် ။

ထိုအရပ်တွင် တောင်ဇလပ်ပန်းများ အလွန်များ
ပြား သောကြောင့် "သေလူတို့ အား လွမ်းဆွတ်

ရာမြေ" ဟု ခေါ်ဆို ကြ၏။

ထိုအရပ်မှ လုံကျွေးပီးရွာဖက်သို့ နှစ်မိုင်ခန့်ဝေး
သည့် အရပ်တွင် လဲနေသော သစ်တုံးကြီးရှိ
ပါသည်။ ။

ထိုအပင်သည် ယခုအခါ ဆွေးနေပြီဖြစ်သည်။ ။

ထိုသစ်တုံးကြီးမှ သုံးဖါလုံခန့် ဝေးသောအရပ်
တွင် မည်သည့် အခါမှ မခမ်းသည့် ရေတွင်း
ကလေးရှိ၏။

ထိုရေတွင်းကလေးနှင့် သစ်တုံးကြီးတို့ သည်
အဓိပ္ပာယ် ရှိကြ၏။

လူကြီးတို့ သေဆုံး၍ သေရွာသို့သွားသောအခါ
လမ်းတွင် ရှိ သစ်တုံးကြီးကို ခွကျော်နိုင်
သော်လည်း ၊ ကလေးငယ်များ သည် ခွ၍ မ
ကျော်နိုင်ပါ။

ထို့ကြောင့် ထိုသစ်တုံးကို ကျော်နိုင်ရန်အတွက်
အမြီးကိုင့်၍ ဆွဲခေါ်သူ ခွေးထီး(သို့မဟုတ်)ခွေးမ
လိုအပ်သည်။ ။

သို့ဖြစ်၍ လူငယ်သေလျှင် ခွေးကိုလည်း သတ်
ပေးရ၏။

ထိုခွေး၏ အမြီးကိုကိုင့်လျက် သစ်တုံးကို ကျော်
နိုင်ပေမည်။

ထို့ပြင်..လူသေတို့ ၏ ဝိညာဉ်များ သည် အလွန်
မတ်စောက်သော တောင်မြင့်ကြီးသို့ တက်
သောအခါ အလွန်မော့ပြီး ရေငတ်ကြ၏။

ထိုအရပ်သည် လက်ရှိခွါဘုံးရွာဟောင်းနှင့် ရွာ
သစ်၊ လှမ်းဖေတို့ အကြား တောင်ကမ်းပါးကြီးကို
ဆိုလိုကြ၏ ၊ ရေငတ်သောအခါ သောက်ရေထ
ည့်ရန်အတွက် ဘူးခါးပူးကိုလည်း အလောင်းရှိ

နေ့စဉ် အနား၌ ထားပေးရ၏။

ထိုရေပူဖြင့် ရေတွင်းငယ်ကလေး၌ ခပ်ပြီး
ယူသွားရ မည်ဖြစ်သည်။ ။

ယောကန်အဝင်ဝဟု ခေါ်သောအရပ်သည် ထို
ရေ တွင်းမှ (၅)ဖီလုံ ဝေးသောအရပ်၌ ရှိ၏။

၎င်းသည် လုံကျွေးပီးနှင့် လုံကျွေးသဲရွာအကြား
တွင် ရှိ၏။

ထိုအဝင်ဝဂိတ်သည် ရေတွင်းငယ်ကလေးမှ
စ၍ တက်လျှင်တောင်ထိပ်၌ ရှိ၏။

ထိုဂိတ်(အဝင်ဝ)မှာ ကျဉ်းမြောင်း၍ လူတစ်
ယောက် ဝင်စာသာ ရှိသော ကျောက်ဂူရှိ၏။

ထိုဂူ၏ ဝဲနှင့် ယာ တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင်
ပုဆိန်၏ ခုတ်ရာ အရာများ ရှိကြ၏။

လူကြီးရောကလေးပါ ဝင်ဆံ့စွာ လွတ်လွတ်

လပ်လပ် သွားနိုင်ဝင်နိုင်၏။

သို့သော် ကလေးလွယ်မိခင် (ကိုယ်ဝန်သည်)သည် ဝင်၍ မဆံ့သောကြောင့် ပုဆိန်ဖြင့် ကျောက်များကို ခုတ်ဆစ်၍ ဝင်သွားရင်း၊ ထို့ကြောင့် ပုဆိန်သွား၏ အရာများ ကျန်ရစ်ခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုဂိတ်၊ ကျောက်ဂူ၏ အဝင်ဝနှင့် ပုဆိန်အရာ များ ၊ ရေတွင်းကလေးသည် ယနေ့တိုင် ရှိနေပါ သေးသည် ။

အချို့ မှတ်တမ်းများ တွင် လူသေရွာနှင့် ပတ်သက်သည့် မှတ်တမ်းများကို မြေပုံလမ်းညွှန် များ ရေးဆွဲပြီး ပြသထားသည် မျိုးလည်း ရှိသည် ။

လူသေရွာရှိသောနေရာကို ဗဟိုပြုလျက်

ဝင်လမ်းထွက်လမ်းများကို မြေပုံလမ်းညွှန်ဖြင့်
အတိအကျရေးသားထားသည် မျိုး ဖြစ်သည်။ ။

မည်သို့ပင်ရှိစေ ရှေ့ပိုင်းတွင် ရေးသားဖော်ပြ
ထားသည့် အတိုင်း ကမ္ဘာပေါ်ရှိကြသော လူမျိုး
အသီးသီးတို့ တွင် ထူးဆန်းသော ယုံကြည်မှု
ဓလေ့ထုံးစံများ ရှိကြသည်။ ။

ထိုကဲ့သို့ပင် မြန်မာပြည် နေရာအနှံ့အပြားတို့
တွင် နေထိုင်ကြသော တိုင်းရင်းသားလူမျိုး
အသီးသီးတို့ မှာ လည်း ယုံကြည်မှု ဓလေ့ထုံးစံ
အမျိုးမျိုး ရှိကြလေသည်။ ။

ထိုအထဲမှာ မှ ချင်းတောင်တန်းပေါ်ရှိ ချင်း
လူမျိုးတို့ ၏ "လူသေရွာ" နှင့် ပတ်သက်သည့်
ဓလေ့ထုံးစံသည် လည်း တစ်ခုအပါအဝင် ဖြစ်
ပေတော့သည်။ ။
